

I

De zon was een oogverblindende, witte bal die genadeloos door het raam naar binnen scheen en van Chloe's kleine zitkamer een oven maakte. Toen Chloe zich naar Bethany Bridges toeboog, voelde ze onder haar katoenen jurk een zweetdruppel als een torretje langs haar ruggengraat naar beneden kruipen. Ze stak een speld in een plooi van zware witte zijde, trok de stof hard tegen Bethany's huid en voelde hoe het meisje in paniek naar adem hapte.

Het was veel te warm om te werken, dacht Chloe, die een stap achteruit deed en slierten blond haar van haar voorhoofd veegde. Zeker te warm om in dat benauwde kamertje te staan om een nerveus, dik meisje in een bruidsjurk te snoeren die zeker twee maten te klein voor haar was. Ze keek voor de zoveelste keer op haar horloge en voelde een trilling van opwinding. Het was bijna zover. Over slechts enkele minuten zou de taxi voorrijden en deze kwelling voorbij zijn, en dan zou de vakantie officieel beginnen. Ze voelde zich slap van verlangen en een wanhopige behoefte om te ontsnappen. Het was maar voor een week – maar een week zou genoeg zijn. Een week moest toch genoeg zijn?

Weg, dacht ze en deed haar ogen een ogenblik dicht. Weg van alles. Ze wilde het zo graag dat het bijna beangstigend was.

'Oké,' zei ze en knipperde met haar ogen. Een fractie van een seconde kon ze zich amper herinneren wat ze aan het doen was. Ze voelde slechts hitte en vermoeidheid. Ze was de avond tevoren tot

twee uur op geweest om drie piepkleine bruidsmeisjesjurkjes te zomen – een haastklus die op het laatste moment was binnengekomen. De afschuwelijke roze zijde met een patroontje – uitgekozen door de bruid – leek nog voor haar ogen te dansen; haar vingers deden nog pijn van de onhandige speldenprikken.

‘Oké,’ zei ze opnieuw en deed haar best een professionele houding aan te nemen. Haar blik gleed naar Bethany’s klamme vlees dat als te sterk gerezen beslag over de rand van de bruidsjurk bolde en ze trok inwendig een gezicht. Ze wendde zich tot Bethany’s moeder die op de kleine bank zat en met opeengeklemd lippen toekeek. ‘Ik kan hem niet verder uitleggen. Maar hij zit nog steeds erg strak... Hoe voel je je, Bethany?’

Beide vrouwen keken vorsend naar Bethany, wier gezicht paars begon aan te lopen.

‘Ik krijg geen lucht,’ zei ze naar adem snakkend. ‘Mijn ribben...’

‘Niets aan de hand,’ zei mevrouw Bridges die haar ogen enigszins toekneep. ‘Je moet gewoon op dieet, Bethany.’

‘Ik ben misselijk,’ fluisterde Bethany. ‘Echt waar, ik krijg geen lucht.’

Ze keek met een blik vol stille wanhoop naar Chloe die diplomatiek naar mevrouw Bridges glimlachte.

‘Ik weet dat deze japon voor u en uw familie heel bijzonder is. Maar als hij echt te klein is voor Bethany...’

‘Hij is niet te klein!’ snauwde mevrouw Bridges. ‘Ze is te dik! Toen ik die japon droeg, was ik vijf jaar ouder dan zij nu is. En hij zwaaide om mijn heupen, dat kan ik je wel vertellen.’

Chloe voelde haar ogen onwillekeurig naar Bethany’s heupen dwalen, die als een enorme berg reuzel ongemakkelijk tegen de naden van de japon drukten.

‘Nou, om mijn heupen zwaait hij niet,’ zei Bethany droog. ‘Het ziet er niet uit, hè?’

‘Jawel!’ zei Chloe meteen. ‘Natuurlijk wel. Het is een prachtige japon. Je ziet er alleen...’ Ze schraapte haar keel. ‘Je ziet er alleen een

beetje ongemakkelijk uit rond de mouwen... en misschien rond de taille...'

Ze werd onderbroken door een geluid bij de deur.

'Mam!' Sams gezicht kwam tevoorschijn. 'Mam, de taxi is er. En ik heb het bloedheet.' Hij veegde omstandig met zijn T-shirt het zweet van zijn voorhoofd, zodat er een gebruind, mager middenrif zichtbaar werd.

'Nu al?' zei Chloe en keek op haar horloge. 'Nou, wil je het even tegen pap zeggen?'

'Oké,' zei Sam. Zijn blik dwaalde naar Bethany's ongelukkige, als een worst gestopte voorkomen – en er gleden een onheilspellend ondeugende uitdrukking over zijn zestienjarige gezicht.

'Ja, ga maar, Sam,' zei Chloe snel voor hij iets kon zeggen. 'Ga... ga pap maar vertellen dat de taxi er is, hè? En ga eens kijken wat Nat aan het doen is.'

De deur ging achter hem dicht en ze liet haar adem ontsnappen.

'Oké,' zei ze op luchtige toon. 'Nou, ik moet gaan – kunnen we het dus voor vandaag hierbij laten? Als u écht verder wilt met deze japon –'

'Ze komt er wel in,' viel mevrouw Bridges haar dreigend in de rede. 'Ze zal er gewoon haar best voor moeten doen. Je kunt niet alles hebben, weet je!' Ze richtte zich ineens tot Bethany. 'Je kunt niet iedere avond chocoladetaart eten én maat achtendertig hebben!'

'Sommige mensen wel,' zei Bethany sip. 'Kirsten Davis kan eten wat ze wil en ze heeft maat zesendertig.'

'Dan heeft ze geluk,' was het weerwoord van mevrouw Bridges. 'Dat hebben de meesten van ons niet. Wij moeten keuzes maken. Wij moeten ons inhouden. Wij moeten ons ópofferingen getroosten in het leven. Nietwaar, Chloe?'

'Tja,' zei Chloe. 'Ik denk het wel. Maar eh, zoals ik eerder uitgelegd heb, ga ik vandaag op vakantie. En de taxi is net aangekomen om ons naar Gatwick te brengen. Dus als we misschien kunnen afspreken –'

‘Je wilt er op je trouwdag toch niet uitzien als een dik, vet varken?’ riep mevrouw Bridges uit. Tot Chloe’s afschuw stond ze op en begon in het lillende vlees van haar dochter te knijpen. ‘Moet je toch kijken! Waar komt dit allemaal vandaan?’

‘Au!’ riep Bethany uit. ‘Mam!’

‘Mevrouw Bridges...’

‘Je wilt eruitzien als een prinses! Ieder meisje wil haar best doen om er zo mooi mogelijk uit te zien op de dag dat ze trouwt. Dat heb jij toch zeker ook gedaan?’ De doordringende blik van mevrouw Bridges kwam op Chloe terecht. ‘Jij hebt je toch zeker ook wel zo mooi mogelijk gemaakt voor je trouwdag?’

‘Nou,’ zei Chloe. ‘Eerlijk gezegd –’

‘Chloe?’ Philips donkere krullenbol verscheen om de deur. ‘Sorry dat ik stoor – maar we moeten echt gaan. De taxi is er...’

‘Dat weet ik,’ zei Chloe die haar best deed om niet zo gespannen te klinken als ze zich voelde. ‘Dat weet ik. Ik kom eraan –’

– zodra ik die ellendelingen kan lozen die een half uur te laat komen en een hint niet snappen, zeiden haar ogen en Philip knikte nauwelijks merkbaar.

‘Hoe zag jouw bruidsjurk eruit?’ zei Bethany mistroostig toen hij weg was. ‘Die was natuurlijk prachtig.’

‘Ik ben nooit getrouwd,’ zei Chloe en pakte haar speldenkussen. Als ze het meisje nu maar eens uit die jurk kon peuteren...

‘Wat?’ De ogen van mevrouw Bridges vlogen naar Bethany en gleden vervolgens door de kamer die vol lag met reepjes bruidszijde en gaas, alsof ze een trucje verwachtte. ‘Wat bedoel je met dat je nooit bent getrouwd? Wie was dat dan?’

‘Philip is al heel lang mijn levensgezel,’ zei Chloe, die zichzelf dwong om beleefd te blijven. ‘We zijn al dertien jaar bij elkaar.’ Ze glimlachte naar mevrouw Bridges. ‘Langer dan de meeste huwelijken.’

En waarom zit ik dat aan je uit te leggen? dacht ze woest.

Omdat drie pasbeurten voor Bethany plus zes bruidsmisjesjur-

ken meer dan duizend pond opleveren, antwoordde haar verstand onmiddellijk. En ik hoef nog maar tien minuten langer beleefd te zijn. Tien minuten kan ik wel hebben. Dan zijn ze opgehoepeld – en zijn wij opgehoepeld. Een hele week. Geen telefoontjes, geen kranten, geen zorgen. Niemand zal ook maar een idee hebben waar we uithangen.

Op de luchthaven Gatwick was het heter, drukker en rumoeriger dan ooit. Rijen passagiers van chartermaatschappijen hingen sikke-neurig tegen hun wagentjes; kinderen zeurden en baby's krijsten. Blikkerige stemmen kondigden triomfantelijk de ene vertraging na de andere aan.

Dit alles overspoelde Hugh Stratton terwijl hij aan de incheckbalie van de Regent Airways Club Class stond. Hij tastte in de binnenzak van zijn linnen blazer, haalde vier paspoorten tevoorschijn en gaf ze aan het meisje achter de balie.

‘U reist met...’

‘Mijn vrouw. En kinderen.’ Hugh wees naar Amanda, die een paar meter verderop stond met twee kleine meisjes die zich ieder aan een been vastklampten. Ze hield haar gsm tegen haar oor geklemd; toen ze zijn blik voelde, keek ze op, deed een paar stappen in de richting van de balie en zei: ‘Amanda Stratton. En dit zijn Octavia en Beatrice.’

‘Mooi,’ zei het meisje en glimlachte. ‘Ik moet het even controleren.’

‘Sorry, Penny,’ zei Amanda in de gsm. ‘Voor ik wegga, wil ik nog even de kleuren voor de tweede slaapkamer met je doornemen...’

‘Hier zijn uw instapkaarten,’ glimlachte het meisje naar Hugh terwijl ze hem een stapeltje mapjes gaf. ‘De lounge van de Club Class bevindt zich op de bovenste etage. Goede reis.’

‘Dank u,’ zei Hugh. ‘Het zal wel lukken, denk ik.’ Hij glimlachte naar het meisje, draaide zich om en liep naar Amanda. Ze stond nog steeds in haar gsm te praten en had blijkbaar niet door dat ze

midden in het pad stond van passagiers die naar de incheckbalie van de economy class moesten. Het ene gezin na het andere maakte een boog om haar heen – de mannen loerden naar haar lange, goudbruine benen, de meisjes keken jaloers naar haar jurk van Joseph, oma's keken glimlachend naar Octavia en Beatrice in hun identieke lichtblauwe spijkerjurkjes. Zijn hele gezin zag eruit alsof het zo uit een kleurenbijlage gestapt kwam, stelde Hugh nuchter vast. Geen onvolkomenheden; alles op zijn plaats.

‘Ja hoor,’ zei Amanda toen hij aan kwam lopen. Ze haalde een manicuurde hand door haar glanzende, donkere haardos en draaide hem vervolgens om om naar haar nagels te kijken. ‘Nou ja, zolang het linnen maar op tijd binnenkomt...’

Heel even, mimedde ze naar Hugh, die knikte en zijn *Financial Times* opensloeg. Als ze met de binnenhuisarchitecte aan het bellen was, kon het wel even duren.

Het plan om verscheidene kamers van hun huis in Richmond tijdens hun verblijf in Spanje opnieuw te schilderen en te behangen was nog maar onlangs opgekomen. Om welke kamers het precies ging wist Hugh nog steeds niet helemaal. Ook snapte hij niet goed waarom het huis al zo snel weer aan een opknappbeurt toe was – ze hadden de hele boel laten verbouwen toen ze het drie jaar geleden kochten. Behang verging toch niet zó snel?

Maar tegen de tijd dat Amanda hem op de hoogte bracht van het hele opknapproject, was het duidelijk dat de kernvraag – opknappen of niet? – al beantwoord was, vermoedelijk op een veel hoger niveau dan het zijne. Het was ook glashelder geworden dat hij er alleen in een adviserende hoedanigheid bij betrokken was en dat hij geen vetorecht had. Zelfs helemaal geen uitvoerende bevoegdheden.

Hugh Stratton was hoofd bedrijfsstrategie van een groot, dynamisch bedrijf. Hij had een eigen parkeervak voor het gebouw, een persoonlijk assistent die hem met respect bejegende, en tientallen jonge, ambitieuze leidinggevendenden keken tegen hem op. Het werd algemeen erkend dat Hugh Stratton een van de fijnste neuzen voor

bedrijfsstrategie in de hedendaagse zakenwereld had. Als hij sprak, luisterden andere mensen.

Thuis luisterde niemand. Thuis voelde hij zich zo'n beetje het equivalent van de derdegeneratie familieaandeelhouder. Die in de raad van bestuur mocht blijven om sentimentele redenen en de familienaam, maar die eerlijk gezegd voornamelijk in de weg liep.

'Oké, prima,' zei Amanda. 'Ik bel je later in de week. Ciao.' Ze stopte haar mobiele telefoon in haar tas en keek op naar Hugh. 'Oké! Sorry.'

'Het geeft niet,' zei Hugh beleefd. 'Geen probleem.'

Er viel een korte stilte waarin Hugh de tenenkrommende gêne voelde van een gastheer die geen kans ziet de stilte tijdens zijn etentje op te vullen.

Maar dat was bespottelijk. Amanda was zijn vrouw. De moeder van zijn kinderen.

'Goed,' zei hij en schraapte zijn keel.

'Goed – we hebben om twaalf uur een afspraak met dat kind-meisje,' zei Amanda terwijl ze op haar horloge keek. 'Ik hoop dat ze bevalt.'

'Het meisje van Sarah heeft haar toch aanbevolen?' zei Hugh, die gretig de draad van het gesprek oppikte.

'Nou,' zei Amanda. 'Ja, inderdaad. Maar die Aussies bevelen elkaar allemaal aan. Dat wil niet zeggen dat ze ook goed zijn.'

'Het zal wel goed zitten,' zei Hugh, die zekerder probeerde te klinken dan hij zich voelde. Zolang ze maar niet leek op het meisje uit de Oekraïne dat ze eens als au pair hadden gehad, en dat iedere avond in haar kamer had zitten huilen en na een week weer vertrokken was. Hugh wist nog steeds niet precies wat er nu precies misgegaan was: aangezien het meisje geen Engelse les had gevolgd voor ze wegging, was haar laatste, snikkende jammerklacht volledig in het Russisch geweest.

'Ja nou, dat hoop ik maar.' Er lag een onheilspellende klank in Amanda's stem; Hugh wist precies wat die betekende. Die beteken-

de: *We hadden naar Club Med kunnen gaan en van de oppasservice gebruik kunnen maken, dan hadden we al dit gedoe achterwege kunnen laten.* Het betekende: *Ik hoop maar dat die villa zijn belofte waarmaakt.* Het betekende: *Als er iets misgaat, is het jouw schuld.*

‘Eh,’ zei Hugh haastig. ‘Heb je... zin in koffie? Of wil je even de winkels in?’

‘Nou, eerlijk gezegd kom ik er net achter dat ik mijn make-uptas thuisgelaten heb.’ Er verscheen een lichte rimpel in Amanda’s voorhoofd. ‘Hè, wat vervelend. Ik was er vanochtend niet helemaal met mijn gedachten bij.’

‘Goed dan!’ zei Hugh monter. ‘Project Make-up.’ Hij glimlachte naar Octavia en Beatrice. ‘Zullen we mama dan helpen nieuwe make-up uit te kiezen?’

‘Ik hoef niet te kiezen,’ zei Amanda terwijl ze begonnen te lopen. ‘Ik heb altijd hetzelfde. Foundation van Chanel, oogschaduw en mascara van Lancôme, Bourjois-oogschaduw nummer 89... Octavia, hou op met duwen. Godzijdank heb ik de sunblock apart ingepakt... Octavia, hou op Beatrice te duwen!’ Ze verhief vol ergernis haar stem. ‘Die kinderen...’

‘Zeg, zal ik ze soms meenemen terwijl jij gaat winkelen?’ zei Hugh. ‘Beatrice, wil jij met papa mee?’

Hij stak zijn hand uit naar zijn dochter van twee, die begon te jammeren en zich aan het been van haar moeder vastklampte.

‘Laat maar,’ zei Amanda en sloeg haar ogen ten hemel. ‘We gaan gewoon snel de parfumerie in en uit. Al weet ik niet wat ik moet als ze geen Chanel hebben...’

‘Dan doe je zonder,’ zei Hugh. Hij ging met zijn vinger over haar lichtgebruinde jukbeen. ‘Lekker naakt.’

Amanda draaide zich naar hem toe en keek hem glazig aan.

‘Lekker náákt? Wat bedoel je daar in vredesnaam mee?’

‘Niets,’ zei Hugh na een korte stilte en probeerde te glimlachen. ‘Gewoon een geintje.’

De zon leek Philip uit te lachen terwijl hij op het snikhete trottoir stond en koffers doorgaf aan een zweetende taxichauffeur. Het was de warmste juli in Groot-Brittannië in twintig jaar: dag na dag een gloeiende, mediterrane hitte die het volk aangenaam verrast had. Waarom zou je naar het buitenland gaan? vroegen onbekenden elkaar zelfvoldaan op straat. Waarom zou je in vredesnaam naar het buitenland gaan?

En daar stonden ze dan, op het punt om naar een onbekende villa in Spanje te vliegen.

‘Nog meer koffers?’ vroeg de chauffeur die overeind kwam en zijn gezicht afveegde.

‘Dat weet ik niet,’ zei Philip en draaide zich naar het huis. ‘Chloe?’

Er kwam geen antwoord. Philip zette een halve stap in de richting van het huis en stopte toen, uit pure hittegolflamheid. Het was te warm om drie meter overbruggen. Laat staan een paar duizend kilometer. Waar waren ze in godsnaam mee bezig? Hoe hadden ze het in hun hoofd gehaald om een vakantie, naar Spanje nota bene, te boeken?

‘Doe maar rustig aan, hoor,’ zei de chauffeur gemoedelijk en leunde tegen de auto.

Een klein meisje op rolschaatsen reed voorbij en keek Philip nieuwsgierig over haar ijslolly aan. Philip voelde dat hij een blik vol afkeer terugwierp. Ze was ongetwijfeld op weg om haar toevlucht te zoeken in een of andere koele, schaduwrijke tuin. Een prachtige groene Engelse tuin. Terwijl hij gedwongen was om hier in de gloeiende hitte te staan, met niets anders om naar uit te kijken dan een benauwd ritje in een Ford Fiesta zonder airconditioning, gevolgd door een nog benauwder tochtje in een overvol vliegtuig. En daarna?

‘Het paradijs,’ had Gerard zijn villa genoemd terwijl hij met zijn cognacglas zwaaide. ‘Een puur Andalusisch paradijs, lieverds. Jullie zullen het fantastisch vinden.’ Maar Gerard was wijnrecensent en

woorden als ‘paradijs’, ‘nectar’ en ‘ambrozijn’ rolden maar al te gemakkelijk van zijn tong. Als hij een doodgewone bank van Habitat als ‘transcendentiaal’ kon beschrijven – en het stond zwart op wit dat hij dat kon – hoe zou dit ‘paradijs’ van een villa dan zijn?

Iedereen wist hoe chaotisch Gerard was, hoe volkomen hopeloos op praktisch gebied. Hij beweerde een doe-het-zelfdyslecticus te zijn, hij kon nog niet eens een bougie verwisselen, laat staan met een hamer in de weer gaan. ‘Wat is een plug eigenlijk?’ placht hij met opgetrokken wenkbrauwen aan zijn gasten te vragen, wachtend op een schaterlach. Als je in zijn luxe appartement in Holland Park zat en zijn dure wijn dronk, leek die onwetendheid altijd een van die amusante trekjes van hem. Maar wat betekende het voor hun vakantie? Visioenen van verstopte gootstenen en afbrokkelend pleisterwerk doemden voor Philips geestesoog op en er verscheen een bedenkelijke rimpel in zijn voorhoofd. Misschien was het nog niet te laat om het hele idee maar te laten varen. Wat had deze vakantie in godsnaam te bieden dat niet net zo gemakkelijk – en een stuk goedkoper – bereikt kon worden met een paar dagtochtjes naar Brighton en een avondje in een tapasbar?

Bij de gedachte aan geld begon zijn hart te bonken en hij haalde diep adem. Maar een paar slierten paniek begonnen al te ontsnappen en zoemden door zijn hoofd om een plekje te zoeken waar ze zich konden nestelen. Hoeveel gaven ze uit aan deze vakantie? Op hoeveel zou het neerkomen als je alle uitstapjes en extra dingetjes meerekende?

Niet veel in het grote geheel, bracht hij zichzelf, voor de honderdste keer, in herinnering. Niet veel vergeleken met de verkwistingen van andere mensen. Als het hierbij bleef, was het een bescheiden, ingetogen korte vakantie.

Maar hoe lang zou het hierbij blijven?

Een nieuwe angstaanval dreigde hem te overmannen en hij deed zijn ogen dicht in een poging zichzelf onder controle te krijgen. Een poging om zijn hoofd leeg te maken van de gedachten die hem naar

de keel vlogen als hij even niet oplette. Hij had Chloe met zijn hand op zijn hart beloofd dat hij zou proberen deze week te ontspannen; ze hadden afgesproken dat ze het er niet eens over zouden hebben. Dit zou een week van ontsnapping op alle fronten worden.

De taxichauffeur stak een sigaret op. Philip onderdrukte de neiging om er een te bietsen en keek op zijn horloge. Ze hadden nog tijd zat voor hun vlucht ging, maar toch...

‘Chloe?’ riep hij terwijl hij een stap in de richting van het huis zette. ‘Sam? Komen jullie?’

Er volgde een stilte waarin de zon nog sterker dan tevoren op zijn hoofd leek te branden. Toen ging de voordeur open en kwam Sam naar buiten, op de voet gevolgd door de achtjarige Nat. Beide jongens droegen een slobberige korte surfbroek en een surfzonnebril en liepen met de stoere, zelfverzekerde losse tred van de jeugd.

‘Alles kits?’ zei Sam zelfverzekerd tegen de taxichauffeur. ‘Alles kits, pa?’

‘Alles kits?’ echode Nat met zijn piepstem.

De jongens gooiden allebei hun tassen in de kofferbak en gingen op het tuinmuurtje zitten met hun oortjes al ingeplugd.

‘Jongens?’ zei Philip. ‘Nat, Sam, willen jullie alvast in de auto gaan zitten?’

Het bleef stil. Nat en Sam hadden net zo goed op een andere planeet kunnen zitten.

‘Jongens?’ herhaalde Philip op scherpe toon en met stemverheffing. Hij zag de spottende blik van de chauffeur en wendde snel zijn gezicht af. ‘Instappen!’

‘Vanwaar die haast?’ zei Sam schouderophalend.

‘Sam, we staan op het punt om op vakantie te gaan. Het vliegtuig vertrekt over...’ Philips stem stierf weg en hij wierp een weinig overtuigende blik op zijn horloge. ‘Maar daar gaat het trouwens helemaal niet om.’

‘Mam is er nog niet eens,’ merkte Sam op. ‘We kunnen toch instappen als zij er is? No problemo.’ Hij ging weer lekker op zijn ge-

makje zitten en Philip keek hem enkele ogenblikken aan, een beetje met ontzag ondanks zijn ergernis. Eigenlijk, dacht hij, was Sam niet opzettelijk brutaal of dwars – hij vond alleen zijn eigen mening net zo zwaar tellen als die van een volwassene. Op zijn zestiende beschouwde hij de wereld als evengoed van hem als van iemand anders. Misschien nog wel meer.

En misschien had hij ook wel gelijk, dacht Philip somber. Misschien behoorde de wereld tegenwoordig aan de jeugd toe, met zijn computertaal en tienercolumnisten en internetmiljonairs, met zijn vraag naar snelheid en vernieuwing en nu. Alles was onmiddellijk, alles was online, alles was gemakkelijk. En de langzame, overbodige mensen werden er eenvoudigweg uitgesmeten, als stukken in onbruik geraakte hardware.

Het begon op een vertrouwde manier te knagen in Philips borst en om zichzelf af te leiden, tastte hij in zijn binnenzak om te voelen of de vier paspoorten erin zaten. Die hadden ze tenminste nog niet op de computer gezet, dacht hij heftig. Die waren echt, solide en onvervangbaar. Hij bladerde er afwezig doorheen en bekeek beurtelings iedere foto. Hijzelf – nog maar een jaar geleden, maar hij zag er tegenwoordig zo'n tien jaar ouder uit. Nat op vierjarige leeftijd met enorme angstogen. Chloe, die een jaar of zestien leek, met dezelfde blauwe ogen als Nat, hetzelfde fijne blonde haar. Sam als twaalfjarige met een gebruint gezicht die onbevangen naar de camera grijnsde. 'Samuel Alexander Murray', stond er in zijn paspoort.

Philip bleef een ogenblik vol genegenheid naar Sams open, twaalfjarige gezicht kijken. Samuel Alexander Murray.

S. A. M.

Ze hadden zijn naam officieel van Harding in Murray laten veranderen toen Chloe zwanger was van Nat.

'Ik wil niet dat mijn zoons verschillende achternamen hebben,' had ze gezegd, haar stem huilerig van de hormonen. 'Ik wil niet dat ze verschillend zijn. En je bent nu Sams vader. Echt.'

'Ja, natuurlijk ben ik dat,' had Philip gezegd en hij had haar in

zijn armen genomen. ‘Natuurlijk ben ik zijn vader en dat weet Sam ook. Maar hoe hij héét... dat maakt niet uit.’

‘Het kan me niet schelen. Ik wil het.’ De tranen waren in haar ogen opgeweld. ‘Ik wil het echt, Philip.’

Dus hadden ze het gedaan. Uit beleefdheid had ze contact gezocht met Sams echte vader, die nu professor in Kaapstad was, om hem te vertellen over de voorgenomen verandering van Sams naam. Hij had kortaf geantwoord dat het hem echt niet kon schelen hoe het kind heette en of Chloe zich alsjeblijft aan de afspraak wilde houden en geen contact meer met hem zou zoeken.

Dus hadden ze de formulieren ingevuld en Sam laten inschrijven als Murray. En tot Philips verbazing merkte hij dat, hoe oppervlakkig de verandering ook was, hij zich er eigenaardig door getroffen voelde: door het feit dat een jongetje van zeven – dat geen bloedverwant van hem was – zijn naam aannam. Ze hadden zelfs een fles champagne opengetrokken om het te vieren. Op een bepaalde manier was dit het dichtst dat ze ooit bij een bruiloft zouden komen.

Zijn gedachten werden onderbroken toen de voordeur openging en hij zag hoe Chloe haar laatste klanten het huis uitwerkte – een blozend meisje in een korte broek en een pinnige moeder die hem argwanend aankeek, maar snel haar blik afwendde. Naast dat stel zag Chloe er in haar wijde katoenen jurk koel en onaangedaan uit.

‘Denk er nog eens over na, Bethany,’ zei ze. ‘Dag, mevrouw Bridges. Fijn u weer gezien te hebben.’

Er volgde een beleefde stilte terwijl de vrouw en haar dochter naar hun Volvo liepen. Toen hun portieren met een klap dichtgeslagen waren, slaakte Chloe een zucht.

‘Eindelijk!’ Ze keek met stralende ogen naar Philip op. ‘Eindelijk! Ik kan bijna niet geloven dat het echt zover is.’

‘Dus je wilt nog wel,’ zei Philip. Hij realiseerde zich dat hij maar half schertste.

‘Idioot.’ Chloe grijnsde naar hem. ‘Ik moet even mijn tas pakken...’

Ze verdween weer in het huis en Philip keek naar Sam en Nat.

‘Oké, mannen. Jullie kunnen nu in de taxi stappen – of we kunnen jullie achterlaten. Jullie mogen kiezen.’

Nats hoofd schokte nerveus en hij wierp een blik op zijn oudere broer. Het was heel even stil – toen stond Sam nonchalant op, schudde zich als een hond en kuierde om de auto heen naar de passagierskant. Duidelijk opgelucht volgde Nat zijn voorbeeld en gespette zijn gordel vast. De taxichauffeur startte de auto en de opgewekte stem van een diskjockey galmde door de stille straat.

‘Oké!’ Chloe verscheen een beetje verhit naast Philip met een grote mand in haar hand. ‘Ik heb afgesloten, dus we kunnen gaan! Op naar Spanje.’

‘Jááá!’ zei Philip die zijn best deed om een bijpassend enthousiasme op te brengen. ‘Op naar Spanje.’

Chloe keek naar hem.

‘Philip...’ begon ze en zuchtte. ‘Je hebt beloofd dat je zou proberen...’

‘Het naar mijn zin te hebben.’

‘Ja! Waarom niet, voor de verandering?’

Het was stil.

‘Sorry,’ zei Chloe en wreef over haar voorhoofd. ‘Dat is niet eerlijk. Maar... ik heb deze vakantie echt nodig, Philip. Wij allebei. We moeten echt even weg van huis... en de mensen... en...’

‘En...’ zei Philip en zweeg.

‘Ja,’ zei Chloe die hem recht aankeek. ‘Vooral dat. Deze ene week wil ik er niet eens aan denken.’

Er kwam een vliegtuig binnen gehoorsafstand over en ook al waren ze het gewend om in de vliegroute te wonen, legden ze onwillekeurig hun hoofd in hun nek om ernaar te kijken.

‘Je beseft toch wel dat het rapport deze week uitkomt, hè?’ zei Philip terwijl hij naar de blauwe lucht staarde. ‘De beslissing zal hoe dan ook vallen.’

‘Ja, dat weet ik,’ zei Chloe. ‘En jij weet toch wel dat je er absoluut

niets aan kunt doen? Behalve je zorgen maken en er de hele dag aan denken en jezelf nog meer maagzweren bezorgen?’ Ze fronste ineens haar voorhoofd. ‘Heb je je mobieltje bij je?’

Philip aarzelde en haalde het toen uit zijn zak. Chloe pakte het van hem af, liep het pad over naar het huis en gooide het door de brievenbus.

‘Ik meen het, Philip,’ zei ze terwijl ze zich omdraaide. ‘Ik ga deze vakantie door niets laten verpesten. Kom mee.’ Ze liep naar de taxi en deed het portier open. ‘Dan gaan we.’